

ΚΥΚΛΕΙΑ ΑΣΜΑΤΑ

Σ Α Π Φ Ω

«Φαίνεται μοι κείνος...»  
Σαπφώ.

Σαπφώ, περίπαθη ψυχή,  
κ' έρωτική θλιμμένη λύρα,  
σάν καλούμπετο όνειρο  
πετάρ' έτό νού μου γύρα.

Όταν άκούω τόν στεναγμό  
'στ'ά σύδενδρα, βαθιά 'στ'ά κλώνια  
πού άφήνουν τ'ά γλυκόστομα  
κιόρφανεμένα άηδόνια.

Σάν νά τοίς έδωκες πνοή  
μέ δέρνει ό ίδιος σου ό θρήνος,  
κ' έμπρός μου ή όρα ξαναζή  
πού έφάνη σου 'Εκείνος.

CONSTANS

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Δυό Γερμανοί γιατροί άνακάλυψαν πώς από κάθε χί-  
λίας γυναικίς πού τρελλάινονται, οι τρακομαί έχουν  
γένεια!

Στή Βουλή των Κοινοτήτων τής Μ. Βρετανίας σερ-  
βιρίστηκαν έρέτοι 24,28 μισημεριανά γεύματα, 23,481  
βρεδινά, και 34,330 φράιβ όυλόκο.

Στό Πανεπιστήμιο του Μίσιγαν μοιλιότανε κομμάτι  
δέρμα βατραχίου άπάνω σέ άνθρωποι χέρια, και σέ 96 ώ-  
ρες έπικσε τό μόδι.

Ό κομήτης του Μπορέλλη έχει ούρά 200,000,000  
μίλια. Κ' επειδή ή γής έχει περιφέρεια μονάχα 25,000  
μίλια, λέγον οι άστρονόμοι πώς άν τύχη και χτυπήση  
αυτός ό κομήτης τή γή, θά στροφογυρίση ή ούρά του και  
θά τυλιχθή τριγύρω στή γής άπειρας φορές, και τότε  
πρέχα γυρουνε.

Τό ψωμί πού τό θαρρούμε δά πώς είναι «των ών  
ούκ άνευ», τό πρώτο μόνο τό δυό τρίτα του πληθυσμού  
τής γής.

Τι Παριί έχει 86,012 δέντρα πούσ ό δρόμους του μο-  
νάχα 88 άνθρωποι τά βροντίζουν, και τό έξοδο είναι  
τόις φράγκα τό δέντρο κάθε χρόνο.

Άπό τή μεγαλύτερη γέφυρα τής Λόντρας περίσανε  
σέ μιá βδομάδα μέσα 125,375 άμάξια.

Τά τελευταία έκατό χρόνια ή Άγία Γραφή μετα-  
φράστηκε σέ 350 γλώσσες, πού μιλιούνται από τό ένα  
δέκατα του πληθυσμού τής γής.

Γλωσσικός πλούτος. Κατά μιá Γερμανική στατι-  
στική, πρώτη έρχεται ή άγγλική γλώσσα με 260,000  
λέξεις. Κατόπι ή Γερμανική με 80,000. Έστερα ή Ί-  
ταλική με 75,000 λέξεις. Η Γαλλική με 30,000, ή Τορ-  
κική με 22,000, ή Ισπανική με 20,000, και για τή  
Ρωμαϊκή δέ φαίνεται νά λέη τίποτις, γιατί δέν προκό-  
ψαμε άκόμα μήτε ένα Λεξικό νάχουμε.

Στό Μιλάνο τις προάλλες έβρεξε—πεταλούδες. Πάσανε  
σάν άκρίδες και σκόπεσαν τήν πόλη Τό χρώμα τους  
είτανε μαύρο

Ό πιό γέρος δάσκαλος πού υπάρχει είναι: ό Herr  
Dorfer, στό Sudehmen τής Πρωσίας. Είναι ένενήντα  
έπτά χρόνων, και λέγουν πώς δέν άρρώστησε ποτέ του.

Κριτικός. Έκείνο τό δράμα σας, Κύριε Καρτομελα-  
νίδη, έχει μιá σκηνή πού μήτε ό Σαιζπήρος δέ θά μπο-  
ρούσε νά τή γράψη.

Ποιητής. Μπά! με κολακεύετε.

Κριτικός. Ένωσά τή σκηνή στήν τρίτη πράξη πού  
συγκρούονται δυό τραίνα.

Ό κ. Κακοταίριαστος. Και δέν σου κάμνε μαθές  
καρτε κανέναν βλάκα έσένα πριν σέ πάρω;

Ό κ. Κακοταίριαστος. Είχα έναν.

Ό κ. Κ. Και γιατί νά μή σέ παντρευτή;

Ό κ. Κ. Μά... με παντρεύτηκε!

Ό Σκορδόπιστος. Και σά μάγαπούσες, γιατί μ' άρ-  
νιούσουνα στήν αρχή;

Ό Σκορδόπιστη. Ήθελα νά δω τί θά κάμεις.

Ό Σκορδόπιστος. Κι άν ξεφυγα και σ' άβισο;

Ό Σκορδόπιστη. Ή πόρτα είτανε κλειδωμένη.

— Και πώς σ'ε φάνηκε τό τελευταίο μου μυθιστό-  
ρημα; Δέν μπορείτε νά πητε πώς έχει λυπηρό τέλος.

— Κάθε άλλο. Είμουν όλος χαρά σάν τό τέλοςωτα.

— Άφεντικό, ένας φτωχός με ζύλινα πόδια είναι στήν  
πόρτα, και...

— Νά πός νά τού πής νά εύχαριστή τό Θεό πού έχει  
ζύλινα πόδια, είδεμή μπορούσε κι αυτός νά βασανίζεται  
με ποδάγρα σάν και μένα.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ ΤΑ ΔΑΣΗ

— Άν ταύτα, τά Δημόσια, λογισθούν ως με-  
ταλλεία: δηλ. ή νά ένοικιάζονται εις ιδιώτας με  
δρακοντείους όρους ή νά παραχωρούνται εις Κοινό-  
τητας, Δήμους, Χωρία κλπ. δηλ. οι περίξ του δά-  
σους, οι κατοικούντες έν αυτό, νά έχουν συμφέρον  
και μόνον συμφέρον: Νά είναι σ'έν ιδιοκτητή, σ'έν  
μέτοχοι: τό Δημόσιον νά έχη μιάν καθαράν πρό-  
σοδον 20—30 ο)ο, ν' άπαλλαχθή ούτω πάσης  
τής άστυνομίας των δασών: νά έχη τό Κράτος  
ούτω τόν στρατόν του, τούς άξιωματικούς του και  
αυτοί οι έχοντες συμφέρον νά τά φυλάττουν:  
άλλως τίποτε δέν γίνεται, με φόβου: κλπ. Έ-  
ψηλοτάτη, αυτά είναι έμμεσοι βοήθειαι, ν' άπο-  
βλέψετε όμως εις τά άμεσα μέτρα:

Μά... Μά... Μά και μά δέν έχει! αυτά πρέ-  
πει νά γίνουν, ψευπέρθεψε: όμιλούμεν εκ τής  
πείρας.

Νά είναι οι Πολιτικοί Δασάρχαι εις έκάστην  
περιφέρειαν, νά διδάσκουν, νά επιβλέπουν, νά... νά...  
μόνον αυτούς νά πληρώνη το Δημόσιον

— Κοιτάξετε τά ιδιωτικά δάση και κοιτάξετε  
και τά δημόσια:

Μόνον νά πιάνετε τους έμπρηστάς, τίποτε δέν  
κάνετε, άφού από τήν άλλην μεριάν, όλοι οι χω-  
ρικοί είναι έμπρησταί, ά φ ο υ δ έ ν π ά ν ε ν ά  
δ ώ σ ο υ ν β ο ή θ ε ι κ ν !

— Πραχθές έκκείτο τό δάσος τής Μονής Πεν-  
τέλης πρós τήν Γαρίναν: πήγαν οι χωρικοί νά  
δώσουν βοήθειαν; έρωτήσατε και μάθετε! έδω αυ-  
τοί λογαριάζουν ότι χάνουν ήμερομίσθια και όλοι  
κρύπτονται, δηλ. τό συμφέρον: έπιασε άλλο δάσος  
στήν Έλευσίνα, έπρεξαν όλοι διότι είχαν συμφέρον:  
Αυτά Έψηλοτάτη, κ. Σάμιε, κ. κ. Δασάρχαι,  
Κυβερνηται κλπ.

Στό τέλος έχουν τόση πείρα ν πολλοί άν-  
θρωποι, πού άν εξέφραζαν και τά γνώ-  
μας των, κάτι θά έγένετο: διά τής πείρας, τή  
πραγματικής εξέτασως των πραγμάτων, κάτι γί-  
νεται:

Ούτω βοηθείται τό μεγα έργον τής Έψηλο-  
τάτης, ούτω τό Κράτος σώζεται διά προσόδων κα  
όχι φόρων και αιώνιως φρών.

N. Γ. Δ. Καρ.

Αυτοί, ξέρτε, υποφέρουν από ένα είδος μονομανίας φοβε-  
ρης: φοβούνται νάουν φίλια με τόν άλλο τόν κόσμο, κι  
όλο πάνε μαζί-μαζί σέ μέρη κρυφά κι άπόκεντρα. Δέ θέ-  
λουνε νά τους βλέπουν. Ποιός ξέρει γιατί; Φοβούνται  
τά πειράγματα του κόσμου; φοβούνται τους ίδιους τους  
άνθρώπους: ντρέπονται; Και γώ δέν ξέρω τί νά πώ...

— «Και νά ιδήτε, έξακολουούστε ό άγαθός άνθρωπος,  
πόσο άγαπιούνται μεταξύ τους, καθώς λένε. Ό ένας βοή-  
θάει τόν άλλονα, κι ό ένας παινεύει τόν άλλονα. Ποιός  
ξέρει; Μπορεί νάνα: και μασόνος! Βέβαια. Και δέν μπο-  
ρεί νά μήν είναι μασόνος, άν είν' άλλήθεια πώς θέλανε,  
τότες με τή μετέφραση, νά μάς χαλάσουν τό Βαγγέλιο.

Έμένα, νά σ'ε πώ, μου άρέσει νά διαβάζω πράγματα  
γραμμένα άπλά, μα αυτοί έχουν κι άλλους σκοπούς, κα-  
θώς λέει ό κόσμος. Ποιός ξέρει τί άλλο γυροούσιν; Νά  
ένας πού γνώρισε ένα «μαλλιάρου» μούπε ένα σωρό τρο-  
μερά πράγματα γι' αϊτούς. Μιά φορά τους άκουσε, λέει, νά  
μιλούν για είδωλα. Έποστηρίζαν ένα Ροίδη, αυτόν πού  
τόν άφορέσανε, και λέγαν πώς πρέπει νά μοιράσουν κάτι  
είδωλα, πούκαμε ό Ροίδης, για νά φωτιστή ό κόσμος  
άπ' αυτί. Ό Θεός νά φυλάξη. Άκούτε, παιδιά, νά περι-  
μένουμε φωτίση από είδωλα! Και δέν έχουμε θρησκεία;  
Άντίχριστοι είμαστε, νά περιμένουμε φωτίση από τά  
είδωλα.»

Κι ό ήτλος αυτός άνθρωπάκος, ό μορόπιστος, με  
θυμά και με άγανάχτηση τάπε τά τελευταία λόγια. Στά-  
θηκε λιγάκι, κι άμέσως ήτύχασε. Κατόπι, σηκώνοντας  
τά μάτια πός τόν ούρανό, με γλυκιά και παρηγορητική  
φωνή «Οί καημένοι. Ό Θεός νά τους φωτίση» ειπε.  
Δέ μου φάνηκαν διόλου άστεία τά λόγια του. Ό  
καημένος ό,τι άκουε έλεγε, κι όπως μπορούσε τά παρα-  
φούσκωνε, ύπα άλλοι από κακία ή από κοροϊδία φαντά-  
ζονταν

Κι όμοις ένας θέλησε νά τόν πειράξη.

— Δέ μου λές, κ. Νικολάκη, τό ξέρεις πώς και γώ  
είμαι μαλλιάρος; Έ;

— Δέν ξέρω, τού κάνει ό άθώος κ. Νικολάκης. Νά  
σου πώ όμως, δέν τό πιστεύω. Αυτοί, παιδί μου, είναι  
άλλοιότιμοι άνθρωποι. Αυτοί έχουνε μακριά μαλλιά,  
κάτι μύτες κόκκινες, και φορούν μεγάλα στρογγυλά γυα-  
λιά, οι περσότεροι. Δέν έχουνε άκούσει γι' αυτούς: Έ-  
γουν κάτι μεγάλα νύχια, πού δέν τά κόβουν ποτέ τους  
κι ούτε ρίχνουν ποτέ στά μάτια τους νερό. Είναι άπλυτοι  
και βρώμικοι, κι από τή βρωμιά τους άρρωστουν και πε-  
θαίνουν. Νά δέν πίθανε ένας άπ' αυτούς έτσι; Μπα,  
παιδί μου, σ'ε καλό σου. Νά μήν τό ξαναπής αυτό έλλη  
φορά. Έγώ τό κακό τους δέ θέλω, μά ούτε θέλω νά τους  
ιδώ: τους φοβούμαι.»

Αυτές τις ιδέες είχε ό καλός άνθρωπάκος. Ποιός ξέρει,  
σάν τί δαιμόνους τους φαντάζονταν τους «μαλλιάρους»  
Άφού τους φοβόνταν κιάνας, μπορεί νά τους ξόρκιζε  
πριν πέσει νά κοιμηθή. Άν είταν παπās θά τους ξόρ-  
κιζε με τους ξορκισμούς του Άγιου Βασιλείου: «Φοδής-  
βητι, φύγε. όρατέευσον, αναχώρησον, δαιμόνιον άκά-  
βαρτον και ένάγες: κ. τ. λ.» ή με τους ξορκισμούς του  
άγιου Ίωάννου του Χρυσόστομου. Τέτοιες ιδέες πολύ συ-  
χνά τις άπαντούμε στήν άπλό κόσμο, και κοιτούσαμε νά  
μήν τά πιστεύουμε αυτά, άν τύχη και δέν τίκούτσουμε με  
τ' αυτί μας. Αυτά πού άκουσα μπορώ νά τά βεβαιώσω  
νά φέρω και μαρτύρους.

Είναι πάλι κάτι άλλο (πρόνιοι και τουνηρητικοί  
άνθρωποι, όπως νομίζουν οι ίδιοι) πού όλα τά ζητήματα  
τά περνούν άδρόχους ποσά και σου βρίσκουν πώς κάθε  
συζήτητη για τή γλώσσα είναι ματαιοπονία. Γι' αυ-  
τούς ούτε ή καθαρεύουσα είναι καλή, ούτε ή δημοτική  
πάλι υποφερτή, άφού έχουμε δά τή «γλώσσα του τύπου»  
μα άμέσπη» γλώσσα, πού όλοι τόν καταλαβαίνουν. Δη-  
λαδή αυτοί οι κύριοι δέ μάς λένε τίποτα, μά τίποτα.  
Και είναι τόσο φανερό αυτό τό πράμα, πού μόνο σέ  
βλάκει μπορεί κανείς ν' αναγκαστή νά τό ξηγήση.  
Ό Ψυχάρης (Ρόδα και Μήλα. Τόμος Α'. Πρόλογος. Α.)  
λέει για κάποια «μισή γλώσσα» άρκετά πράματα, πού  
άξιζει και παραξίζει ό κόσμος νά διαβαστούν. Ένα πρᾶμα